

at det kan vi ikke, for det må afvente regeringskonferencen. Det er helt urimeligt. Også på det punkt mener jeg, at man fra regeringens side og fra hr. Ove Fichs side er med til at feje problemerne ind under gulvtæppet.

Jeg synes i det hele taget, det er en omsiggribende vane hos udenrigsministeren, at ligegyldig hvilket problem vi peger på i den daglige funktionering af EU, hvor der jo dagligt opstår nye problemer, så henviser man til, at det må afvente regeringskonferencen. Det, som egentlig skulle have været grundlaget for en offentlig debat, har i stedet udviklet sig til en sovepude, hvorunder man kan hængemme alle problemerne. Det synes jeg også denne her debat er udtryk for.

Enhedslisten vil gerne i udvalget være med til at undersøge nogle af de konkrete ting, der har været stillet forslag om under denne debat: Sikringen af miljøgarantien, ret for de enkelte lande til at kræve sagen forelagt for Ministerrådet, og om man eventuelt kan fjerne bemyndigelser i eksisterende direktiver og indføre en regel om, at når der er bemyndigelser, skal det til særskilt behandling i Folketingets Europaudvalg, om der skal være en bemyndigelse i det pågældende direktiv.

Det synes jeg i hvert fald er nogle ting, man umiddelbart kunne tage fat i. Der kan man altså ikke henviser til, at det skulle kræve traktatændringer. Så vil Enhedslisten i hvert fald sikre, at der også kommer et konkret forslag til traktatændring, som regeringen kan tage stilling til.

Jeg synes sådan set, at Socialdemokratiet godt kunne have løftet sløret for, hvad det var for en løsning, man havde i tankerne. Hr. Ove Fich henviste jo til, at der var overvejelser i Socialdemokratiet om, at man måske bliver nødt til at kigge på de her ting. Det synes jeg lød interessant. Jeg vil spørge hr. Ove Fich, om han allerede i dag kan løfte sløret lidt for, hvad det kunne være for en traktatændring, Socialdemokratiet har under overvejelse.

Men i hvert fald vil Enhedslisten sørge for, at der – inden der bliver udarbejdet et dansk memorandum – kommer et konkret forslag til traktatændring på dette punkt, så vi i hvert fald har et konkret grundlag at gå ud fra.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 93:

Forslag til folketingsbeslutning om blokering af visse Europa-Kommissionsforslag.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 22/3 95).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Kommissionen og Europa-Parlamentet har den 15. marts i år indgået en aftale om det daglige samarbejde, en såkaldt adfærdskodeks. Den afløser den eksisterende samarbejdsaftale fra 1990. Ministerrådet vil på sit møde den 10. april i år notere sig den nye aftale og forbeholde sig sin stillingtagen i lyset af aftalens fremtidige anvendelse.

Regeringen ser ingen grund til at forkaste forslaget fra Kommissionen ud fra en begrundelse om, at det er omfattet af Europa-Parlamentets og Kommissionens tosidige aftale. Konsekvensen, og det er måske også hensigten med forslaget, ville være en blokering af beslutningsprocessen i EU. Blandt andet ville en sådan fremgangsmåde jo altså også blokere for forslag, som Danmark ønsker fremsat.

Regeringen kan derfor naturligvis ikke støtte det fremsatte forslag til folketingsbeslutning.

Ove Fich (S):

Konsekvensen af Enhedslistens forslag om at blokere alle Kommissionsforslag, som er omfattet af den nye samarbejdsaftale mellem Europa-

Kommissionen og Europa-Parlamentet, vil være, at et meget stort område vil blive totalt lammet. Det finder vi er alt for dramatisk. Vi finder, det er en overreaktion.

Der skal ikke være tvivl om, at vi i Socialdemokratiet er bekymret over aftalen om en adfærdskodeks mellem Kommissionen og Parlamentet. Der er ikke noget forkert i, at institutioner indgår aftaler, men det må naturligvis ikke ske på en tredje institutions bekostning.

Den institutionelle balance i vore traktater er som bekendt et meget omhyggeligt fundet kompromis. Det er således, at hvis Kommissionen gennem denne aftale deponerer sin beslutningskraft i Europa-Parlamentet, vil det være imod ånden i Maastricht-Traktaten og ikke længere afspejle den politiske balance mellem institutionerne.

Jeg skal dog også tilføje, at adfærdskodeksen rent faktisk også efter vor opfattelse indeholder fornuftige punkter, bl.a. det, at Kommissionen for fremtiden skal begrunde sin stillingtagen til Europa-Parlamentets ændringsforslag. Det synes vi er en fornuftig ændring.

Vi vil nøje overvåge udviklingen og eventuelt misbrug af den nye adfærdskodeks, og det er klart, at skulle der ske misbrug, er vi indstillet på at genoprette balancen mellem institutionerne.

Men som sagt: At blokere hele EU nu af denne grund ville være alt for dramatisk, og derfor er vi imod Enhedslistens forslag.

Jens Kirk (V):

Venstre siger også nej til dette beslutningsforslag. Vi mener ikke, at aftalen er i strid med Traktaten, og Venstre går også ind for at øge Parlamentets indflydelse.

Kent Kirk (KF):

Den konservative folketingsgruppe kan heller ikke tilslutte sig dette beslutningsforslag, for vi finder ikke, at Kommissionen er gået ud over Traktatens regler.

Vi synes, det er fornuftigt, at Kommissionen og Europa-Parlamentet har indgået en aftale. Vi synes også, det er fornuftigt, at kommissærerne skal begrunde, når de forkaster Europa-Parlamentets ændringsforslag.

Dette beslutningsforslag, som alene har til formål at kaste grus i maskineriet i EU's beslutningsproces, vil vi afvise med fuld kraft både her i Folketingssalen og i Europaudvalget.

Anne Baastrup (SF):

SF er enig med Enhedslisten i, at den nuværende Kommission er kommet ganske ynkeligt ud af den magtkamp, der netop er overstået, en magtkamp, som vi vil se i forskellige varianter i de kommende år. Den seneste udvikling har da også vist, at magtkampen er ved at udvides til også at inddrage de enkelte landes parlamenter; det er en ret spændende udvikling.

Selvfølgelig er det betænkeligt og forkert, at Europa-Parlamentet uden om traktaterne presser på for at få mere institutionel magt, og det vil vi modarbejde, men SF vil altså også tage stilling til de enkelte direktivforslag ud fra en saglig vurdering af deres konkrete indhold.

I dag kan man i Politiken læse, at EU-Parlamentet har vedtaget en udtalelse, hvori man opfordrer Kommissionen til at arbejde for en stramning af Baselkonventionen, så al eksport af giftigt affald fra de rige lande til ulandene forbydes, helt på linje med Danmarks og SF's holdning. Skulle vi blokere for dette rigtige, vigtige og helt nødvendige tiltag, blot fordi initiativet og presset kommer fra Parlamentet? Det ville da være at skyde sig selv i foden.

Eksemplet er nævnt for at illustrere, hvilken absurditet man havner i, hvis man følger EL's forslag. Realiteten er jo, at Parlamentet i mange tilfælde – i hvert fald sådan som det er sammenlagt lige for tiden – rent faktisk stiller nogle progressive ændringsforslag, som miljømæssigt trækker i den rigtige retning, og i de tilfælde vil SF støtte, at disse miljømæssigt rigtige ændringsforslag nyder fremme.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Også i anledning af dette beslutningsforslag mener jeg, at Enhedslisten skal have en tak for at fremsætte forslaget, så det giver os anledning til at debattere området.

Det er jo sådan, at Fremskridtspartiet har taget initiativ til at få en diskussion om den samarbejdsaftale, der er indgået mellem Kommissionen og Europa-Parlamentet, i Europa-udvalget, hvor udenrigsministeren vil berige os med et besøg, hvor vi kan diskutere disse spørgsmål.

Fremskridtspartiet ser dog Enhedslistens beslutningsforslag som et forslag, der er udarbejdet meget hurtigt. Det ses også af bemærkningerne til beslutningsforslaget, hvoraf det fremgår, at man har hentet sin inspiration til beslutningsforslaget fra Dagbladet Information af 15. marts 1995 og ikke fra selve samarbejdsaftalen.

Men det skal ikke skille os ad i den forstand, at Fremskridtspartiet mener, at den aftale, der er indgået mellem Europakommissionen og Europa-Parlamentet, giver Europa-Parlamentet for store beføjelser. Vi er ikke så sikre på – som bl.a. hr. Jens Kirk gav udtryk for – at samarbejdsaftalen ikke er i strid med det traktatgrundlag, der ligger. Man kan altid diskutere, hvor formelle spillereglerne er, men vi mener i hvert fald, at der reelt kan være problemer med den nye samarbejdsaftale.

Det er jo den løbende forfatningskamp, vi taler om, hvor vi, hvis ikke Ministerrådet for alvor kommer på banen, risikerer, at Europa-Parlamentet misbruger den kompetence, det allerede har fået, til hele tiden at kræve yderligere magt.

Vi har set det i en række sager og både i forbindelse med valg af Kommissionen og i forbindelse med godkendelse af kommissionsformanden, men også i forbindelse med udvidelsesforhandlingerne spillede Europa-Parlamentet med musklerne for at tiltage sig yderligere magt.

Fremskridtspartiet finder, at det er en form for misbrug af den magt, Europa-Parlamentet har, som burde være uværdigt for det, og hvis ikke bl.a. Danmark via Ministerrådet for alvor kommer på banen i denne forfatningskamp, er vi bange for, at det er nationalstaterne og de enkelte nationale parlamenter, der bliver taberne ved, at Ministerrådet får sværere ved at være lovgivningscenteret i EU.

Det er jo sådan – og det er så også et af de store problemer i forbindelse med samarbejdsaftalen – at det, der indgår i aftalen, er, at Europa-Kommissionen som udgangspunkt skal tage Europa-Parlamentets ændringsforslag med ind i sine egne forslag, og det betyder, at Ministerrådet får sværere ved at ændre forslagene efterfølgende. Det er jo bl.a. derfor, at der i denne forbindelse kan tales om en reel magtforskydning fra Ministerrådet til Europa-Parlamentet.

Når vi alligevel når frem til det resultat, at vi har meget, meget vanskeligt ved at stemme for Enhedslistens beslutningsforslag, bygger det på, at Enhedslisten ønsker, at alle de ting, som bygger på samarbejdsaftalen, skal forkastes. Men vi må jo huske, at samarbejdsaftalen på mange områder er en videreførelse af den samarbejdsaftale, som lå til grund, før denne nye samarbejdsaftale blev lavet, og der er faktisk punkter i den, som er ret fornuftige. Der, hvor Fremskridtspartiet mener det går galt, er, når man giver Parlamentet yderligere beføjelser i forhold

til den samarbejdsaftale, der tidligere forelå, og derfor er der visse problemer i Enhedslistens beslutningsforslag.

Men vi vil bruge anledningen med beslutningsforslaget til at få diskussionen frem både her og også i Europaudvalget, og derfor skal Enhedslisten heller ikke have utak for at have fremsat dette beslutningsforslag.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Kristian Thulesen Dahl, som jo var den eneste af ordførerne, som viste reel forståelse for, at vi her står over for et problem, og som ville medvirke til sammen med Enhedslisten at gøre noget ved det.

Hr. Kristian Thulesen Dahl påpegede – og det er jo det afgørende punkt her – at der med denne samarbejdsaftale mellem Parlamentet og Kommissionen reelt er tale om en magtforskydning inden for EU-systemet væk fra Ministerrådet og over til de to organer, der som led i en forfatningskamp forsøger at få stadig mere magt.

Jeg må sige, at også i denne sag leder udenrigsministeren med lys og lygte efter et påskud til at få disse problemer fejlet ind under gulvtæppet. Det er åbenbart nu regeringens linje, at når det gælder EU-problemer, må debatten om konkrete forslag vente på bedre tider, og det var markant at iagttage, at ingen partier bortset fra Fremskridtspartiet og Enhedslisten havde konkrete tanker om, hvad man egentlig skulle stille op med det her problem.

Jeg kan vedkende mig, at dette forslag er udarbejdet hurtigt, som hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, for vi stod over for et akut problem. Til gengæld vil jeg ved nærmere analyse af forslaget mene, at det er den eneste praktiske mulighed til at give Parlamentet og Kommissionen et modspil i den forfatningskamp, som foregår, medmindre man vil gribe til en direkte traktatændring, og dér kender jeg udenrigsministerens svar: En sådan fremgangsmåde må afvente lange forhandlinger og bedre tider.

Derfor er det skridt, som Enhedslisten her peger på at man kan tage i anvendelse, altså den eneste måde, hvorpå Folketinget kan forsvare sin tilbageværende indflydelse, som bliver mindre og mindre, for hver gang Parlamentet og EU-Kommissionen forøger sin magt. Dette forslag er den eneste praktisable metode til at stoppe Parlamentets og Kommissionens fremrulning i denne forfatningskamp; jeg har i hvert fald ikke hørt om andre konkrete metoder, som kan

føre til, at vi får denne samarbejdsaftale taget af bordet eller bare ændret til det bedre.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge ministeren, om han overhovedet har gjort sig nogen som helst overvejelser om at gøre noget ved det her, eller om hans melding her i dag bare skal tages som udtryk for, at den danske regering altså i realiteten har kapituleret i forfatningskampen, og at den danske regering altså lærer sig tilbage og lader det her passere, som om intet var hændt. Sådan må svaret fra udenrigsministeren og hr. Ove Fich jo forstås.

Men jeg kunne dog forstå, at der var en forskel på regeringens og Socialdemokratiets holdning og Venstres og De Konservatives og i øvrigt også SF's, for Venstre, De Konservative og SF synes jo ligefrem, der er positive ting i denne styrkelse af Parlamentet. Det er efter min mening en besynderlig og uhyre farlig tankegang, som disse tre partier har bevæget sig ind på, når de tror, at man vil kunne gavne tingene i Europa ved hjælp af Parlamentet. SF tror f.eks., man vil kunne gavne miljøet og andre ting ved hjælp af opbygning af denne unionsmagt. Jeg synes, det er en uhyre farlig tankegang, og det er jo noget, som i hvert fald virkelig må give alle unionsmodstandere stof til eftertanke.

En sådan linje hørte jeg hverken fra regeringens side eller fra hr. Ove Fichs side, og det var da altid noget; der var kun tale om afmægtighed og passivitet.

Jeg synes, det er temmelig deprimerende at opleve en debat som denne her, men man kan så sige, at vi i hvert fald har fået en brudflade frem i dansk politik, hvor man altså kan se, at der er partier, der vitterlig nu åbent vedkender sig, at de ønsker at satse på dette Parlament, at de i virkeligheden ønsker at bruge dette Parlament som redskab for reformer, at de i virkeligheden anerkender unionsmagten, og at de dermed i virkeligheden rejser et føderalistisk perspektiv.

Jeg havde ikke med denne debat ønsket at opnå, at vi fik en sådan melding, men så ved vi da dét, og det kan jo så i hvert fald danne udgangspunkt for en yderligere indsats fra unionsmodstandernes side, så de tager skridt til, at vi får rejst en debat med henblik på at styrke Folketingets muligheder for at kontrollere, hvad der sker, og styrke de nationale parlamenters muligheder for at blokere for beslutninger i EU, som vi ikke vil have her i Danmark.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget Ole Donner (FP), Kristian Thulesen Dahl (FP), Pia Kjærsgaard (FP) og Poul Nødgaard (FP) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til trafikministeren og finansministeren:

»Vil trafikministeren og finansministeren med henvisning til Bernsteinrapporten om Ask og Urd samt redegørelser om det »momsfusk«, der har fundet sted i DSB, redegøre for, hvilke konkrete initiativer regeringen vil tage for at afslutte og placere ansvaret i skandalesagerne omkring DSB?«

(Forespørgsel nr. F 44).

Finansudvalget har afgivet:

Betænkning og indstilling vedrørende den af statsrevisorerne afgivne endelige betænkning over statsregnskabet for finansåret 1992. (Beslutningsforslag nr. B 101).

Eksemplarer vil blive omdelt.

Miljø- og energiminister (Svend Auken) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug. (Aftaler om energieffektivisering m.v.). (Lovforslag nr. L 206).